

5p/5v. 4

ÖSTERSJÖN

SÅNG AF

H. K. H. HERTIGEN AF ÖSTERGÖTHLAND

saml

3de SÅNGER AF RUNEBERG

satte i musik

af

MINA OUCHTERLONY

namnet var major i armén för det första s. 660

STOCKHOLM

Trykt af A. J. Salmson.

Östersjön.

Allegro maestoso.

Sång. *f* Du blå- nan- de haf som mång tu- sen- - de år, mot

Piano. *f*

p Skandiens kuster har slagit, *f* som brutit din bo- ja hvar gry- en- de vår, och

f frigjordi fjerran har dragit; *p* Dig egnas min sångty jag långladdit, när

f *p*

p *pp* båt- jor- na slå e- - mot skå- ren, *pp* när båt- jor- na slå e- mot skåren.

2 v.

Hur godt är derute, hur svalkande skönt,
 Då vårliga vindarne smeka!
 Då vågorna skifta i blått och i grönt
 Och strålar kring topparne leka!
 Se! bränningens skum är så glänsande hvitt,
 När böljorna slå emot skären.

3 v.

Men skakar orkanen sin vinge med dån,
 Blir hafsjungfrun askgrå om kinden,
 Och slites mitt segel från bristande rån
 I tusende stycken af vinden,
 Då klappar mitt hjerta af stolthet än mer.
 Bland böljor som ryta mot skären.

4 v.

Mig tyckes en ståtklang, så ren och så klar;
 Så skiftande dock och så präktig,
 Af lif och af lust öfver böljorna far,
 Dess grundton är stark och är mäktig,
 Hur vinden än vexlar i dnr eller moll,
 När böljorna slå emot skären.

5 v.

Ach! hård är den kamp, som vid stormvägars svall
 Af seglaren kämpas på hafven!
 Iugn står han dock bakom sin bräckliga vall
 Vid randen af djupblåa grafven,
 Och banar sin väg ibland dolda försåt,
 När böljorna slå emot skären.

6 v.

Han brottas med rasande vindarnes tropp.
 Med strömmar och bränning och dimma.
 Hur ofta, hur ofta är bleknadt hans hopp,
 Inödens och midnattens timma!
 Bland dödlige ingen bevitnar hans strid.
 Blott böljor som slå emot skären.

7 v.

Dock älskar han hafvet af hela sin håg.
 Med farorna är han förtrogen;
 Hans längtan står hän till den skummande våg,
 Från fredliga hyddan och plogen.
 Hvad underlig tjusning der ligger också
 I böljor, som slå emot skären!

8 v.

Se! därför jag gråder, med hjertat i brand,
 Min sång till att vågorna prisa,
 Som manande vagga kring Skandiens land,
 Och vågen till storhet dem visa;
 Som tusende sagor från förntida dar
 Framklinga vid slag emot skären.

9 v.

Du fria, du stötta, du brusande våg,
 Du sköna, du glittrande klara,
 O, sjung mig de herrliga strider du såg
 Och lär mig din sång att förklara!
 Jag lyssnar med tjusning till sagan så rik,
 När böljorna slå emot skären.

10 v.

Men ser du att våldet vill nalkas vårt land
 Och fiendens flottor sig samla,
 Då ljude, som gjallarhorn, sängen mot strand;
 "Till vapen båd unga och gamla!"
 Och icke förgåfves skall höjas ditt rop,
 När böljorna slå emot skären.

11 v.

Ty än är det likt sig, det slägte, som bor
 Bland nordiska fjällar och dalar,
 Och ännu på Gud och på stulet det tror,
 Än fädernas kärnspråk det talar.
 Den ovän, oss trotsar, skall finna sin graf
 I böljor, som slå emot skären.

Höstsång.

Andante con moto

Sång.

Piano.

1v. Lj-f---ven/gul---na, trä---den klådas af, och No-
2v. Ro---sen blom-mar, nå---gra korta dar; Dröjer

vem---ber-dagar milt na, öf-ver blom---strens
mer in rosens sommar, Men'skoblom---mans

graf. Drif---van de-ras kronor gru-sat, blott i
kvar? Skön hon skjuter opp och prä-lar, kinden

hjer- - tan som de tju- - sat, me- dan som- - maris sol dem
glö- - der, ö- - gat strå- lar, men en fläkt vid hen- - - nes

värm- - de ån, lef- - va de som minnen opp i - - gen, lef- va
stån- - gel rör, och hon bleknar, lutar, vis- - nar, dör, och hon

de opp i - - gen.
blek - - - nar, vis- - snar, dör.

6.

Blomman.

Moderato.

Sång.

Piano

1 v. När sig
2 v. Med din

vå - - ren ä - - ter fö - - - - der
doft kring rym - - den i - - - - - tar

klar och ljuf, da - gen ler och so - len glö - - - - der, vak - nar
flåg - - - ten glad, fjä - ritns gyllne vinge lvi - - - - tar på ditt

du vaknar du vaknar, vak - - - - - nar du,
blad, på ditt blad, på ditt blad

pp vak - nar du, vak - nar du, vak - nar du.
på ditt blad, på ditt blad, på ditt blad.

Fä - - stes på din ble - ka
In - - gen o - - ren vå - gar

stängel, fåstes på din ble - - ka stängel blad och
kinden, In - gen o - - ren vå - - - gar kinden kys - sar

knopp. blad och knopp. Och ur gru--set som en
ge, kys--sar ge. Daggen, lju--set, fjä--riln,

En-gel lyf--tes opp, lyf--tes opp. Och ur
vin-den, de, blott de; de, blott de. Daggen

gru--set som en Engel lyf--tes opp, lyf--tes opp.
lju--set, fjä--riln, vinden; de, blott de, de, blott de.

lyf--tes opp.
de, blott de.

Den hemkommande.

9.

Andante.

Sång.

1 v. En - - sti - - ga sken, Flam - ma som stjer - - nor - - nas
2 v. Da - - gen är all, Mörk är min ba - - na och

ren!
kall, Ijus från min fa - - - der - - ne - hård,
Dy - - - ster i sko - - - gar - na hår.

Tin - - - drar i nat - - - ten du ån?
Wän - - - tern den i - - - si - - ga rår; Gla - - - da, för -
Ijus, der du

tro - - - li - - ga verld, vän - - tar du van - drarn i - gen?
tin - - drar, o der Fin - - ner jag kär - - lek och vår.

*Un poco più presto.**3de sista versén.*

Skyn - da din gång, lyck - li - ge kan - ske en gång

Kom - mer du å - ter och ser, stum mot ditt fä - der - ne - tjäll;

à tempo.

Ljus är din hyd - da ej mer, ku - len och öd - stig din qväll.

Ljus är din hyd - da ej mer, ku - len och öd - stig din qväll.

rit.

